

Från månens utsiktstorn sett

Alla de ensamma
de sitter i höghusen och väntar på skymningen.

I var och en av fönstren
tänds en lampa.

Runtom blåser vinden av bladen på björkarna.
De virvlar vida omkring.

När dagen sedan är slut sjunger änglarna på hemmet.
Natten är kal
ögonvitan vattnig och lakanen så skrynkliga av kropp
att de sugits fast i rygg och lem

Alla de ensamma i höghusen
i spartanskt möblerade lägenheter.

Titthålet i dörren blinkar till när lysröret tänds i farstun.
Det ekar av barnskrik och framtid

några trappor ovanför skäller en hund oavbrutet.
Instängdheten pressar samman väggarna i ett sitamentalt vakuum.
Vistelsen är fjättrad i dess form.

Fågelbona i björkarna utanför med pinnar som väggar
kurar de boende däri. De bara är
sedan är dom borta

Men de ensamma i höghuset de är kvar

Regnslasket rensar gatorna
bilarna på rad blänker som små döda silverfiskar

från månens utsiktstorn sett.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lars Gullberg med Poeter.se id #20174 innehar upphovsrätten